

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

Το κόλπο της Μίς Ίρλανδίας. Πώς ἐγέλασε τοὺς κριτὰς τῆς πατρίδος τῆς. Ἡ ρεπουσκαρισμένη φωτογραφία τῆς. Ὅπου στέλνεται πίσω ἀνυψαλὰ. Ἡ κρίσιμη ἡμέρα τοῦ διαγωνισμοῦ. «Ζήτω ἡ Ἑλλάς!...». Ἀγωνίες καὶ χτυποκαρδία. Τὸ μαρτύριο τῆς Μίς Γερμανίας. Ὁ θρίαμβος τῆς διδῶς Διπλωράκει. Ἡ Μίς Ἑλλάς χειροκροτεῖται!..., κ.τ.λ. κ.τ.λ.

X.

—«Ὅπως σὰς ἔλεγα στὸ προηγούμενο φύλλο, μεταξύ τῶν καλῶν τῆς Εὐρώπης ἦσαν καὶ μιά... ῥοιὰ!... Ἀκούστε τὴν ἱστορία τῆς καὶ θὰ γελάσετε ἀγκυτὰ. Ἡ ἐπισημὴ αὐτὴ ἦταν ἡ Μίς Ἰρλανδία. Στὴν πατρίδα τῆς ὁ διαγωνισμὸς ἔγινε μὲ φωτογραφίες, χωρὶς νὰ ταυσιάζοντο καθόλου ἡ διαγωνιζόμενες στοὺς κριτὰς. Ἡ Μίς Ἰρλανδία λοιπὸν εἶχε ἀδελφὸ φωτογράφον, ὁ ὁποῖος τὴν φωτογράφησε καὶ φευσάσας καταλήξας τὴν πλάκα ἔτσι, ὥστε νὰ τὴν κἀν νὰ φαίνεται πραγματικὸ πλάσμα. Ἐννεῖται πὺς ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ, μόλις εἶδε μὴ τέτοια καλλονή, ἐνθουσιαστικῶς καὶ τὴν ἐξέλεξε ἀμέσως Μίς Ἰρλανδία!...

»Γεννάται βέβαια τὸ ἐρώτημα: Δὲν τὴν εἶδαν ἀργότερα;

»Ποὺς ἔβλεπε; Ἰσως καὶ νὰ μὴν ἀφάταναν περὶ νὰ κἀνν ἄλλο διαγωνισμὸν. Τὸ περίεργο ὅμως αὐτὸ ἄλλο εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια διηγείτο τὸ «κόλπο» ποὺ εἶχε κάνει καὶ ἔλεγε πὺς ἦταν ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ.

—Δὲν ἔχω ἑλπίδες, ἔλεγε, νὰ βῶ Μίς Εὐρώπης, ἀλλὰ εἰμαι κα ταρσομένη πὺς ἔβαν ἕνα ὥραιο ταξίδι καὶ διακίδασα τόσο στὸ Παρίσι!...

»Ἐννεῖται πὺς ἀμέσως μετὰ τὸ διαγωνισμὸν τὴν ξανάστειλαν πίσω ἀνὰ τὴν Ἰρλανδία καὶ τώρα διῶξαν μὴ καινούρια γιὰ τὸ Ριον Ἰανέριον.

»Τώρα ποὺ σὰς ἔκανα περὶ τὴν περιγραφὴ τῶν συναγωνιστῶν μου, τώρα ποὺ τὶς γνωρίζετε περὶ ὅλες, θὰ σὰς περιγράψω, μὲ κάθε λεπτομέρεια, καὶ ὅλα τὰ σχετικά μὲ τὸν διαγωνισμὸν ποὺ γινε στὶς 5 Φεβρουαρίου.

»Τὴν ἡμέρα αὐτὴ, τὴν τόσο ἀξιωματικὴν, μαζεύτηκαμε ὅλες ἡ διαγωνιζόμενες ἀπὸ τὴς δυὸ τὸ ἀπόγευμα, στὰ γραφεῖα τῆς «Ζουρνάλ».

»Στὸ δρόμο ἦταν ἀπὸ τὸ μεσημέρι συγκεντρωμένο πλῆθος κόσμου, περιμένοντες νὰ ἴδῃ τὶς διάφορες Μίς.

»Μόλις ἐμφανιστήκαμε, μᾶς χειροκροτήσαν καὶ μᾶς ἐχαιροῦντο ὅλες. Ὅταν μάλιστα βγήκα ἐγὼ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἕνας γεροντάκος, κανέναν καθηγητὴς θὰ ἦταν διχὺς ἄλλο, προχώρησε καὶ μοῦ φώναξε ἐλθίνιστι!

—«Ζήτω ἡ Ἑλλάς!...».

»Τὸν χαιρέτησα χαμογελώντας καὶ ἐπροχώρησα.

»Ἐνὼ περνούσαμε ἀνέμεσα στὸ πλῆθος, ἀκούγαμε τὶς κρίσεις καὶ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου.

»Γιὰ ὅλοι ὅσοι ἦσαν μαζεμμένοι στὸ δρόμο προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν ἀπὸ πρὶν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ, κρίνοντας σύμφωνα μὲ τὸ δικὸ τους γούστο.

»Ἐντομεταῦν ἐμεῖς ἀνεβήκαμε στὴ γραφεῖα τῆς «Ζουρνάλ». Ἐκεῖ μᾶς ὠδήγησαν στὴ μεγάλη αὐθουσα τῆς ἐφημερίδος, μαζὺ μὲ τοὺς συγγενεῖς μας πὺς μᾶς συνόδευαν. Μαζὺ μ' ἐμένα εἶχε ἔρθει μονάχα ἡ ἀδελφὴ μου, γιατί ἡ μητέρα μου εἶχε τέτοια ἀγνοία, ὥστε προτίμασε νὰ μείνῃ στὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ περιμένῃ ἐκεῖ τὸ ἀποτέλεσμα, εἴτε καλὸ ἦταν, εἴτε κακὸ.

»Ἡ αὐθουσα δὲν μᾶς ὠδήγησαν ἦταν πελώρια, πολὺ πὺς μεγάλη ἀπὸ τὴν αὐθουσα τῶν «Ὀλυμπίων», καὶ εἶχε στὸ βάθος μὴ ἀκατὰ μεγάλη σκηνὴ δὲν συχνὰ εἶναι ἡ «Ζουρνάλ» φιλολαγνικῶς παραστάσεις. Ἐκεῖ καθόμαμε ὡς μισὴ ὥρα γιὰ νὰ μῖς πάρουν συνεντεύξεις οἱ δημοσιογράφοι καὶ νὰ μᾶς φωτογραφίσουν οἱ φωτογράφοι. Σὰς βεβαίω δὲ πὺς τὸ ἥμισυ αὐτὸ ἦταν τὸ πὺς κουραστικὸν ἄν' ὅλα, γιατί ἔπρεπε νὰ μιλοῦμε διαρκῶς ἀπαντώντας στὶς πὺς ἐξωφρενικῶς ἐρωτήσεις τῶν δημοσιογράφων, νὰ ποζάριμα, νὰ ποζάριμα μελιδάματα, νὰ σηκωνόμασε καὶ νὰ ξανακαθίμασε διαρκῶς.

»Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς ἀπὸ τότε συνήθισα στὸν εἶδος αὐτοῦ τὶς μακροδουρῶς, γιατί ἦμουν ἀκόμη ἐντελὴς ἀσυνήθιστοι καὶ κουράστηκα ἐξαιρετικῶς.

»Ἐπὶ τέλους τελείωσε καὶ τὸ μαρτύριο αὐτὸ. Ἀνεβήκαμε κατὸ-

πὺς στὸ ἐπάνω πάτωμα τῶν γραφείων τῆς «Ζουρνάλ», καὶ ἐκεῖ μᾶς ἀφίσαν μόνες νὰ διορθώσουμε λίγο τὴν τουαλέτα μας καὶ νὰ φρεσκαρισθῶμε κάπως. Ὑστερα μᾶς ὠδήγησαν σ' ἕναν ἀντιθάλαμο, δίπλα στὴν αὐθουσα ὅπου συνεδρίαζε ἡ ἐπιτροπὴ.

»Τὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴν τὴν ἀποτελοῦσαν δεκαεννέα καλλιτέχναι, ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν κρατῶν ποὺ συμμετείχαν στὸ διαγωνισμὸν. Πρόεδρος ἦταν ὁ Ἀμπέλ Μπενά, ὁ μεγάλος Γάλλος ζωγράφος. Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος ἦταν ὁ ζωγράφος κ. Γαλιάνης. Τὰ ἄλλα κράτη ἀντιπροσωπεύονταν μὲ δώδεκα ἀκόμη ζωγράφους, τέσσερες γλύπτες καὶ ἕναν τεχνοκριτικὸν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀστέρες κριταὶ ἦσαν καθισμένοι πῶς ἀπὸ ἕνα μακροῦστο τραπέζι καὶ ἀπάντην τοὺς ἦσαν τοποθετημένη μὴ ξύλινη ἔσδρα, πάνω στὴν ὁποία θὰ ἀνέβαιναν καὶ θὰ ποζάριαν ἡ μῖς.

»Ὁ κύριος ντὲ Βαλέρ ἦταν ὁ «εἰσηγητὴς»—νὰ ποῦμε—ποὺ θὰ μᾶς παρουσίαζε ὅλες στὴν ἐπιτροπὴ τῶν Καλλιτεσίων.

»Πρῶτα παρουσιάζαμε ὅλες μᾶζι. Σταθίκαμε κλαρινὸ μπρὸς στὴν ἐπιτροπὴ, μὲ τρομερὸ χτυποκαρδιὸν κάθε μὴ ἀπὸ μᾶς, πήραμε διάφορες πόζες, φάτσα ἡ προφίλ, περπατήσαμε, χαμογελάσαμε. Ὑστερα βγήκαμε πάλι ἔξω καὶ ἀρχίσαμε νὰ περνώμα μὴ μὴ μὲς στοὺς κριτὰς κατ' ἀλφαριθμητικὴ σειρά.

Κάθε μῖς ποὺ παρουσιάζονταν ἐδωλοῦγεται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς κριτὰς. Οἱ βαθμοὶ ἦσαν ἐννέα: Τρεῖς γιὰ τὸ κεφάλι, τρεῖς γιὰ τὸ σῶμα καὶ τρεῖς γιὰ τὴν εὐφροσύνη (pour l' ame), δηλαδὴ γιὰ τὴν χάρι, γιὰ τὴ συνολικὴ ἐμφάνιση, γιὰ τὸ χαμόγελο, γιὰ τὸ βλέμμα, γιὰ ὅλα τέλος πάντων ὅσα κάνουν μὴ ζωντανὴ γυναῖκα νὰ διαφέρῃ ἀπὸ μὴ κοίτη.

»Ὅποια ἐπομένως συγκέντρωνε ἐννέα βαθμοὺς ἀπὸ κάθε κριτὴ, θὰ ἔπαινε ἀόριστα. Τὴν ἀπόλυτὴν δηλαδὴ πλειοψηφία θὰ τὴν εἶχε ἐκεῖνη ἡ μῖς, ποὺ θὰ ἔπαινε ἐννέα βαθμοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς δεκαεννέα κριτὰς, δηλαδὴ 181 βαθμοὺς.

»Ἐννεῖται πὺς αὐτὸ ἦταν κάπως δύσκολο, ἀλλὰ πάντως μῖς Εὐρώπης δὲν θὰ ἔβγαινε παρὰ κείνη ποὺ θὰ εἶχε τοὺς περισσότερους βαθμοὺς ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

Κάθε φορὰ ποὺ παρουσιάζονταν πὺς ἐπιτροπῆς μὴ μῖς, τὴν βαθμολογοῦσαν ὅλοι οἱ κριταὶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς δικῆς τῆς χώρας. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὅλες ἡ ἄλλες μῖς περνούμα ἔξω στὸν ἀντιθάλαμο, μὲ ἀγωνία καὶ καρδιοχτύπι φοβερὸ.

Δὲν μποροῦ νὰ σὰς περιγράψω τὴν τρομὴ ποὺ ἐννοῦσαν αὐτὰ τὰ κορίτσια. Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλες ἀγωνοῦσαν καὶ ἐτρεμε ἡ μῖς Ἀλβέρια. Ἐτρεμε διόλου!... Τὰ χέρια τῆς ἦσαν παγωμένα, κροσταλλωμένα, ὅς τὸ αἷμα τῆς εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς καὶ χυρὸς ἰδρώτας κλυοῦσε στὸ μέτωπό τῆς!...

»Τὴν λυπήθηκα βλέποντάς τὴν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ τῆς εἶπα:

—«Καλέ, μὴν κάνεις ἔτσι. Θὰ χάσης τὰ χρωματὰ σου καὶ δὲν θὰ εἶσαι περὶ ὁμορφῆς».

»Ἡ ἄλλες μῖς ἄρχισαν τότε νὰ γελοῦν μαζὺ μου.

—«Καλέ, κίτταξέ τὴν, ἔλεγαν. Στενοχωρεῖται μῦπως χάσει ἡ ἄλλη τὰ χρωματὰ τῆς καὶ δὲν κίτταξέ τὸν ἐαυτὸ τῆς!...

»Ἐγὼ ὅμως δὲν φοβόμουν καθόλου. Σὰς ὁμολογῶ πὺς καὶ τώρα ἀκόμη θαυμάζω τὴν ψυχραιμία ποὺ εἶχε ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Ὅχι μόνον δὲν φοβόμουν, ἀλλὰ ἔδινα κούλας θάρρος στὴν ἀδελφὴ μου ποὺ ἔκανε σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῇ αὐτὴ στὸν διαγωνισμὸν.

»Ὅταν μὲ κάλεσαν στὴν αὐθουσα ποὺ συνεδρίαζε ἡ ἐπιτροπὴ, τυλίχθηκα στὴν κάλα μου καὶ διὰν ἔβγαλα μπροστὰ στοὺς κριτὰς τὴν ἀφῆσα νὰ πέση. Αὐτὴ ἡ κίνησις ἄρσεν σ' ὅλους, καὶ μὴ χειροκροτήσαν τόσο, ποὺ ἀναγκάστηκε ὁ κ. ντὲ Βαλέρ νὰ εἰπῇ:

—«Ὅχι ἐκδηλώσεις, σὰς παρακαλῶ, κύριοι!...»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ Μίς Ἰταλία